

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/270/2015
Identifikačné číslo spisu: 3014200510
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3014200510.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: ZDRUŽENIE PODNIKATEĽOV Považská Bystrica, so sídlom Považská Bystrica, Tatranská 295, IČO: 42 026 491, právne zastúpený: JUDr. Mária Bustinová, advokátka, so sídlom Trenčianske Teplice, L. Štúra 330/5, proti žalovanému: Mesto Považská Bystrica, so sídlom Považská Bystrica, Centrum 2/3, právne zastúpený: doc. JUDr. Ľubomír Fogaš, CSc., advokát, so sídlom Bratislava, Kýčerského 5, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 25. apríla 2014, č. Odd.OP/2259/2014/10711/AO2-5, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 09. septembra 2015, č. k. 13S 139/2014-55, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 09. septembra 2015, č. k. 13S 139/2014-55 vo výroku, ktorým Krajský súd v Trenčíne zrušil rozhodnutie žalovaného z 25. apríla 2014, č. Odd.OP/2259/2014/10711/AO2-5 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie p o t v r d z u j e . Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 09. septembra 2015, č. k. 13S 139/2014-55 vo výroku, ktorým Krajský súd v Trenčíne zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 284,08 eur a iné trovy konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám jeho advokátky n e n í tak, že žalovaný j e p o v i n ý nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur a iných trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70,00 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, na účet právnej zástupkyne žalobcu. Účastníkom konania sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 9. septembra 2015, č. k. 13S 139/2014-

55 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 25. apríla 2014, č. Odd.OP/2259/2014/10711/AO2-5 (ďalej v texte len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým primátor Mesta Považská Bystrica ako príslušný orgán podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z., rozhodujúc o odvolaní žalobcu podanom proti rozhodnutiu Mestského úradu v Považskej Bystrici z 26. marca 2014, č. Odd.OP/2259/2014/8587/AO2-5 rozhodnutie potvrdil, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 284,08 eur a iné trovy konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70 eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia krajského súdu, k rukám jeho advokátky.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že medzi účastníkmi nie je sporné, že Mesto Považská Bystrica je zakladateľom spoločnosti MDS, a.s., a že v tejto spoločnosti má Mesto Považská Bystrica majetkovú účasť. To, že Mesto Považská Bystrica je zakladateľom spoločnosti MDS, a.s. je zrejmé z listu spoločnosti MDS, a.s. z 10. marca 2014, ktorým uvedená spoločnosť dala podnet Mestu Považská Bystrica ako svojmu zakladateľovi na vydanie rozhodnutia podľa ustanovenia § 18 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z.. To, že Mesto Považská Bystrica má majetkovú účasť spoločnosti MDS, a.s. potvrdil žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe z 25. júla 2014, keď uviedol, že Mesto Považská Bystrica nemá výlučnú majetkovú účasť v spoločnosti MDS, a.s., keď je len jej menšinovým akcionárom.

Ďalej krajský súd poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1 a ods. 3, § 3 ods. 1 až ods. 3, § 4 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 a § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) a skonštatoval, že rozhodnutie a postup žalovaného nie je v súlade so zákonom. Žalovaný sa citovanými ustanoveniami zákona dôsledne neriadil. Z pohľadu krajského súdu bolo nepochybné, a v konaní to nakoniec ani nikto nenamietal, že žalovaný je v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. povinnou osobou (čo výslovne vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.) a žalobca je žiadateľom (čo taktiež výslovne vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 1 a ods. 3 a § 4 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.). Rovnako bolo z pohľadu krajského súdu nepochybné, že i spoločnosť MDS, a.s. je v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. povinnou osobou, nakoľko je založená Mestom Považská Bystrica, ktorá je na účely zákona č. 211/2000 Z. z. považovaná taktiež za osobu povinnú.

Ďalším jednoznačným záverom vyplývajúcim z § 3 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. podľa krajského súdu bolo to, že mesto je povinné sprístupňovať informácie minimálne v takom rozsahu ako povinná osoba podľa § 2 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z., je teda určite povinné sprístupňovať informácie o nakladaní s majetkom mesta. Povinnosť mesta sprístupňovať informácie o nakladaní s majetkom mesta vyplýva výslovne navyše i z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z..

Z pohľadu krajského súdu bolo taktiež nepochybné, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha, sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, a že žalovaný s týmito informáciami disponoval.

Záver krajského súdu, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta vychádza zo skutočnosti, že tieto informácie sa týkajú spoločnosti (MDS, a.s.), ktorej zakladateľom je Mesto Považská Bystrica, a v ktorej má Mesto Považská Bystrica majetkovú účasť. Je potrebné si uvedomiť, že skutočnosť, že Mesto Považská Bystrica má v spoločnosti MDS, a.s. majetkovú účasť, postačujúcim spôsobom preukazuje, že spoločnosť MDS, a.s. pri svojej činnosti nakladá s majetkom Mesta Považská Bystrica. Preto aj spoločnosť MDS, a.s. podlieha kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra Mesta Považská Bystrica v zmysle ustanovenia § 18d ods. 2 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb., podľa ktorého kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra podliehajú i právnické osoby, v ktorých má obec majetkovú účasť, a iné osoby, ktoré nakladajú s majetkom obce alebo ktorým bol majetok obce prenechaný na užívanie, a to v rozsahu dotýkajúcom sa tohto majetku, keď pod kontrolnou činnosťou sa v zmysle § 18d ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. rozumie kontrola zákonnosti, účinnosti, hospodárnosti a efektívnosti pri hospodárení a nakladaní s majetkom a majetkovými právami obce, ako aj s majetkom, ktorý obec užíva podľa osobitných predpisov, kontrola príjmov, výdavkov a finančných operácií obce, kontrola vybavovania sťažností a petícií, kontrola dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov vrátane nariadení obce, kontrola plnenia uznesení obecného zastupiteľstva, kontrola dodržiavania interných predpisov obce a kontrola plnenia ďalších úloh ustanovených osobitnými predpismi. Krajský súd konštatoval, že v prípade spoločnosti, v ktorej má mesto majetkovú účasť, takáto spoločnosť hospodári - nakladá vždy aspoň čiastočne s

majetkom mesta.

Záver krajského súdu, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha, malo Mesto Považská Bystrica vo svojej dispozícii vychádza z názoru, že obec ako povinná osoba disponuje požadovanými informáciami, okrem iného, aj vtedy, ak požadované informácie má v dispozícii len právnická osoba, v ktorej má obec ako povinná osoba majetkovú účasť. Takáto spoločnosť, ako už bolo vyššie uvedené, podlieha kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra obce, niet teda pochyb, že obec musí mať a aj má možnosť disponovať s dokladmi týkajúcich sa nakladania s majetkom obce. V súdnej veci žalobcom požadovanými informáciami disponovala spoločnosť MDS, a.s. a v tejto spoločnosti má Mesto Považská Bystrica majetkovú účasť, preto nemožno (vzhľadom na vyššie vyslovený právny názor) ustáliť nič iné len to, že Mesto Považská Bystrica disponovalo s informáciami, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáhal.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný taktiež namietal, že nie je v spore pasívne legitimovaný. Uvedená námietka žalovaného nie je dôvodná. Podľa ustálenej súdnej praxe žalovaným je správny orgán, a to aj v prípade, keď rozhodnutie vydané v druhom stupni správneho konania, v danom prípade žalobou napadnuté rozhodnutie, vydala osoba, ktorá stojí na jeho čele (primátor mesta), keďže právnu subjektivitu v ponímaní rozhodovania v oblasti verejnej správy má Mesto Považská Bystrica a nie primátor. V tejto súvislosti krajský súd pre úplnosť dodal, že ustanovenie § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku explicitne určuje žalovaného, a preto jeho správne označenie nie je podstatnou náležitosťou žaloby, inak povedané, vychádzajúc zo zásady „iura novit curia“ ani prípadné nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu, nemá za následok negatívne rozhodnutie súdu, či už v podobe zastavenia konania pre nesplnenie procesných podmienok alebo zamietnutia žaloby, nakoľko s kým má súd konať, má sám správne rozpoznať. Nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu by krajský súd bol povinný napraviť z úradnej povinnosti, o ktorý prípad sa však v súdnej veci nejednalo, nakoľko žalobca správne ako žalovaného označil Mesto Považská Bystrica.

Krajský súd sa nestotožnil s právnymi názormi žalovaného, ktoré boli obsiahnuté vo vyjadrení k žalobe a tieto názory žalovaného považoval za nesprávne.

Pokiaľ teda žalovaný nesprístupnil žalobcovi ním požadované informácie s odôvodnením, že týmito nedisponuje, a že nejde o informácie týkajúce sa nakladania s majetkom obce, krajský súd sa s takýmto názorom - z vyššie popísaných dôvodov - nestotožnil a bol presne opačného názoru, teda že žalobcom požadované informácie sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, a že žalovaný s týmito informáciami disponoval.

Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah nemožno inak ako ustáliť, že pokiaľ žalovaný odmietol žalobcovi sprístupniť ním požadované informácie z dôvodov, že týmito nedisponuje, a že nejde o informácie týkajúce sa nakladania s majetkom obce, jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2, písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku), z ktorého dôvodu musel krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd po prieskume zákonnosti napádaného rozhodnutia a procesného postupu predchádzajúceho jeho vydaniu konštatoval, že žalovaný sa neriadil dôsledne zákonnými ustanoveniami na prejednávajúcu vec sa vzťahujúcimi, keď tieto interpretoval nesprávnym spôsobom, v dôsledku čoho vydal rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na to krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že v ďalšom konaní bude žalovaný pri právnom posudzovaní veci vychádzať z právnych názorov prezentovaných krajským súdom. Krajský súd poukázal na § 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku.

Na záver krajský súd uviedol, že podľa § 250k ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému priznáva právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4 veta prvá vyhlášky č. 655/2004 Z. z. jedna šestina výpočtového základu, čo predstavuje v roku 2014 sumu 134 eur. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu krajský súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku priznal právo na náhradu trov za zaplatený súdny poplatok 70 eur (iné trovy konania) ako i trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby po 134 eur - prevzatie a príprava právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), podanie správnej žaloby (§ 13a ods. 1

písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), 2 x 8,04 eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Úhrnom tak krajský súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v celkovej výške 354,08 eur, ktoré v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku je žalovaný povinný zaplatiť k rukám advokáta žalobcu.

Advokát žalobcu si uplatnil i zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), krajskému súdu však nedoložil, že ako advokát samostatne vykonávajúci advokáciu, je platiteľom DPH, keď krajskému súdu doložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla pre daňový subjekt JUDr. Mária Bustinová - IURA REAL.

II.

Odvolanie žalobcu

Žalobca podal riadne a včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne proti druhému výroku rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. septembra 2015, č. k. 13S 139/2014-55 odvolanie (ďalej len „odvolanie žalobcu“), v ktorom sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) napadnutý výrok rozhodnutia krajského súdu zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur a iné trovy konania (súdny poplatok) vo výške 70 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho advokáta.

Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že jeho odvolanie smeruje len voči výške priznanej náhrady trov právneho zastúpenia. S názorom krajského súdu v časti rozhodnutia o výške náhrady trov právneho zastúpenia nesúhlasí, jeho rozhodnutie považuje za nesprávne a preto v časti rozhodnutia o výške trov právneho zastúpenia podáva odvolanie.

Ďalej žalobca uviedol, že rozhodnutie o trovách krajský súd odôvodnil v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko bol žalobca v konaní úspešný, a priznal mu úplnú náhradu trov konania. Priznaná náhrada trov konania pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 70 eur (iné trovy konania) a trov právneho zastúpenia vo výške 284,08 eur za 2 úkony právnej služby po 134 eur a 2x režijný paušál po 8,04 eur. Úhrnom tak podľa žalobcu krajský súd priznal náhradu trov konania v celkovej výške 354,08 eur.

Právna zástupkyňa žalobcu je platcom DPH, a preto si v zmysle ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uplatnila aj zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20% DPH, ktoré jej však krajský súd nepriznal.

Svoje rozhodnutie, ktorým krajský súd nepriznal trovy právneho zastúpenia v časti zvýšenej o DPH odôvodnil tak, že advokát žalobcu si uplatnil i zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), krajskému súdu však nedoložil, že ako advokát samostatne vykonávajúci advokáciu, je platiteľom DPH, keď krajskému súdu doložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla pre daňový subjekt JUDr. Mária Bustinová - IURA REAL.

Toto tvrdenie krajského súdu nie je podľa žalobcu správne, nakoľko JUDr. Mária Bustinová je platcom DPH ako fyzická osoba - a to samostatne zárobkovo činná osoba (čo krajskému súdu preukázala platnými dokladmi), a preto všetky jej príjmy podliehajú DPH a je povinná z nich odvieť DPH štátu. Jej daňové identifikačné číslo pridelené daňovým úradom začína číslom 1, čo je číslo pre fyzické osoby (u právnických osôb je počiatočným číslom 2). Nie je preto podstatné jej označenie na osvedčení o registrácii, pretože DPH podliehajú všetky jej príjmy, bez ohľadu na to či ide o príjem zo živnosti, alebo príjem z advokátskej činnosti vykonávaný na základe licencie udelennej Slovenskou advokátskou komorou, alebo prípadne príjem z nájmu hnutelých alebo nehnuteľných vecí. Na základe rozhodnutia o náhrade trov konania vo výške 284,04 eur (priznanej bez DPH) je povinná z takto priznanej sumy odvieť 56,81 eur ako DPH štátu.

III.

Odvolanie žalovaného

Žalovaný podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 9. septembra 2015, č. k. 13S 139/2014-55 odvolanie (ďalej len „odvolanie žalovaného“), v ktorom sa domáhal aby odvolací súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že žalobu zamietla, alebo aby rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V podanom odvolaní žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že závery krajského súdu v podstate vedú k tomu, že žalovaný by mal sprístupniť informácie, ktoré nemá a ani nemá právny

dôvod mať vo svojej dispozícii, a ktoré sa nachádzajú u súkromnej spoločnosti MD, a.s.. Spoločnosť MDS, a.s. však v zásade nenakladá s majetkom Mesta Považská Bystrica, pričom mesto je len jej menšinovým akcionárom a žiadny verejný majetok jej mesto na podnikanie ani nezverilo, a preto v danom prípade zrejme nejde o informácie, ktoré by táto spoločnosť mala sprístupňovať. Žalovaný zastáva názor, že z vlastníctva menšinového podielu akcií súkromnej spoločnosti MDS, a.s. Mestom Považská Bystrica nemožno vyvodzovať, že na tomto základe by spoločnosť MDS, a.s. mala nakladat' s majetkom Mesta Považská Bystrica. Spoločnosť MDS, a.s. totiž ani nemôže nakladat' s akciami Mesta Považská Bystrica v nej, čo prislúcha len akcionárovi. Navyiac, krajský súd v predmetnej veci podľa žalovaného zrejme konal so subjektom, ktorému nesvedčí pasívna vecná legitímácia.

Ďalej žalovaný uviedol, že podáva odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, a to v celom rozsahu proti všetkým jeho výrokom z dôvodu, že ho považuje za nesprávny, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku).

Žalovaný zastáva právny názor, že závery krajského súdu o tom, že informácie, ktorých sprístupnenia sa domáhal žalobca, sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, a že žalovaný s týmito informáciami disponoval, vychádzajú z omylu krajského súdu pri aplikácii práva, pričom vedú k tomu, že súkromné obchodné spoločnosti, v ktorých majú obce a mestá nejakú i minimálnu majetkovú účasť by museli sprístupňovať v podstate akékoľvek informácie, o ktoré žiadateľ požiada v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z., čo určite nemohlo byť úmyslom zákonodarcu a v aplikačnej praxi by spôsobovalo veľké problémy pre povinné subjekty. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu by sa tak na základe záverov krajského súdu v podstate mali sprístupňovať aj informácie „prevádzkového“ alebo „súkromného“ charakteru, čo nemôže obstať.

V prejednávanom prípade však žalovaný v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 211/2000 Z. z. aj v kontexte vydaného prvoinštančného rozhodnutia správneho orgánu sprístupnil všetky informácie, o ktoré ho žalobca požiadal v žiadosti o sprístupnenie informácií z 5. marca 2014, a ktoré žalovaný mal reálne k dispozícii. Žalovaný nemohol sprístupniť žalobcovi len tie informácie, ktoré nemal a ani nemá právny dôvod mať vo svojej dispozícii. Preto žiadosť v bodoch 4 až 8 postúpil na vybavenie tretej osobe, ktorá podľa jeho informácií požadovanými informáciami disponuje, pričom aj v týchto bodoch žalobcovi sprístupnil časť informácií, ktoré mal k dispozícii.

Ďalej žalovaný poukázal na § 2 ods. 1 až ods. 3 a § 3 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. a uviedol, že krajský súd opiera svoj záver o povinnosti žalovaného sprístupniť žalobcovi požadované informácie o tézu, podľa ktorej skutočnosť, že Mesto Považská Bystrica má v spoločnosti MDS, a.s. majetkovú účasť, preukazuje, že spoločnosť MDS, a.s. pri svojej činnosti nakladá s majetkom Mesta Považská Bystrica. Majetková účasť mesta v uvedenej obchodnej spoločnosti v konaní pritom nebola ani sporná, a sám žalovaný ju priznal. Krajský súd však podľa žalovaného pri právnom hodnotení vecí vôbec nevzal do úvahy, že majetková účasť Mesta Považská Bystrica v obchodnej spoločnosti MDS, a.s. je len veľmi nízka a mesto je len jej minoritným akcionárom. Je potrebné pritom poukázat', že žalovaný vlastní len 34% akcií v spoločnosti MDS, a.s., čo mu neumožňuje samostatne prijímať rozhodnutia alebo riadiť spoločnosť.

Žalovaný zastáva právny názor, že pri spoločnosti MDS, a.s. ide o povinnú osobu s obmedzenou informačnou povinnosťou. Spoločnosť MDS, a.s. nehospodári s verejnými prostriedkami, ani nenakladá s majetkom štátu, VÚC alebo obce. Spoločnosť MDS, a.s. v zmysle zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy nehospodári s verejnými prostriedkami a navyiac ani nie je subjektom verejnej správy.

Ďalej žalovaný uviedol, že legálnu definíciu pojmu „verejné prostriedky“ zákon č. 211/2000 Z. z. neobsahuje. Táto je však upravená v § 2 písm. a/ zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy ako „finančné prostriedky, s ktorými hospodária právnické osoby verejnej správy; verejnými prostriedkami sú aj prostriedky Európskej únie a odvody Európskej únie“. Ustanovenie § 3 ods. 2 uvedeného zákona následne vymenúva inštitúcie, ktoré sú subjektmi verejnej správy. Žalovaný poukazuje, že medzi takéto subjekty nie sú zahrnuté obchodné spoločnosti založené štátnym orgánom, VÚC alebo obcou, a teda tu nepatrí ani spoločnosť MDS, a.s..

Pre úplnosť žalovaný uviedol, že v určitých prípadoch sa súdna prax prikláňa k názoru, že pod pojem verejné prostriedky možno zahrnúť aj finančné prostriedky obchodných spoločností založených štátnym orgánom, VÚC alebo obcou. Ide však o prípady spoločnosti, v ktorých majú štát, samosprávy výlučnú

majetkovú účasť alebo sú štátom alebo samosprávami ovládané. Spoločnosť MDS, a.s. však nemá výlučnú majetkovú účasť obce a nie je ňou ani ovládaná, nakoľko obec - mesto je v nej iba menšinovým akcionárom. Žalovaný ďalej dodal, že spoločnosť MDS, a.s. nie je ani rozpočtovou a ani príspevkovou organizáciou mesta. Žalovaný nemá ani reálnu možnosť zásadnejšie ovplyvňovať činnosť spoločnosti MDS, a.s.. Nemôže jej teda ani ukladať povinnosť sprístupňovať nejaké informácie. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že spoločnosť MDS, a.s. nehospodári s verejnými prostriedkami.

Ďalej žalovaný zdôraznil, že spoločnosť MDS, a.s. je súkromnou obchodnou spoločnosťou, ktorá hospodári iba so svojím majetkom, pričom nenakladá s majetkom štátu, VÚC ani obce. Majetok (dopravné prostriedky a pod.) je vlastníctvom spoločnosti MDS, a.s. a tvorí vlastné imanie spoločnosti. Žalovaný do spoločnosti MDS, a.s. žiadny majetok nevložil. Majetková účasť mesta v tejto obchodnej spoločnosti totiž neznamená, že by spoločnosť mohla s akciami mesta nejako nakladať. S akciami môže nakladať len ich vlastník, a teda mesto, nie samotná obchodná spoločnosť.

Žalovaný poukázal na § 154 ods. 1 a § 155 ods. 1 Obchodného zákonníka a uviedol, že spoločnosť MDS, a.s. nemá povinnosť poskytovať informácie o svojom hospodárení, o svojej činnosti, ani o zmluvných vzťahoch s tretími subjektmi, pretože ako žalovaný už uviedol, nehospodári s verejnými prostriedkami ani nenakladá s majetkom obce. Mesto Považská Bystrica ako menšinový akcionár spoločnosti MDS, a.s. v zásade preto ani nemôže od nej takéto informácie vyžadovať.

Záver, že žalovaný požadovanými informáciami disponoval, krajský súd taktiež opiera o tézu, že obec ako povinná osoba disponuje požadovanými informáciami, okrem iného, aj vtedy, ak požadované informácie má v dispozícii len právnická osoba, v ktorej má obec ako povinná osoba majetkovú účasť. Ako žalovaný už uviedol, Mesto Považská Bystrica je len minoritným akcionárom spoločnosti MDS, a.s., ktoré nemá neobmedzený prístup k jej obchodným dokumentom. Svoje akcionárske práva totiž Mesto Považská Bystrica môže vykonávať len na valnom zhromaždení spoločnosti a kontrolu správnosti poskytnutých údajov môže vykonávať len ad hoc podľa zmluvy a príslušného zákona č. 369/1990Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Neznamená to však, že mesto môže prostredníctvom hlavného kontrolóra vykonávať na základe zákona o obecnom zriadení kontrolu príslušných subjektov zakaždým, keď podľa zákona č. 211/2000 Z. z. žiadateľ požiada o sprístupnenie informácie, ktorá sa nachádza u tohto subjektu, a ktoré mesto nemá k dispozícii. Závery krajského súdu totiž k takémuto nezmyselnému výkladu zákona vedú, a to v rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Žalovaný poukázal na § 180 a § 183a Obchodného zákonníka a skonštatoval, že z citovaných ustanovení je zřejmé, že ani akcionár (Mesto Považská Bystrica) ako spoločník v akciovnej spoločnosti (MDS, a.s.) nemá neobmedzený prístup ku všetkým dokumentom spoločnosti, a teda sa vo všeobecnosti nemôže domáhať nahliadnutia napr. do rôznych účtovných dokladov spoločnosti, faktúr alebo zmlúv.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom vo svojich rozhodnutiach podľa žalobcu konštatuje, že zo zákona o slobode informácií nevyplýva žalovanému povinnosť zhromaždiť a vyhľadať pre žalobcu informácie, ktoré sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú (rozhodnutie sp. zn. 2Sžo/190/2008).

Žalovaný zdôraznil, že ani nemá právny dôvod vyžiadanými informáciami disponovať. V zmysle článku III bod 4 Zmluvy o spolupráci pri zabezpečovaní dopravy a o výkone vo verejnom záujme v mestskej autobusovej doprave na území mesta Považská Bystrica z 27. júna 2006 v znení jej neskorších dodatkov „Mesto je ďalej oprávnené kontrolovať správnosť údajov poskytnutých dopravcom na základe, ktorých bola vyčíslená preukázateľná celková strata a tiež parciálne straty na jednotlivých linkových spojoch, vzniknuté z titulu z poskytovania zliav z cestovného a zabezpečenia obslužnosti územia Mesta pri výkone dopravných služieb dopravcu podľa tejto zmluvy a jej prípadných dodatkov.“

Ďalej v zmysle článku II bod 13 zmluvy s MDS, a.s. je dopravca povinný „umožniť Mestu kontrolovať správnosť údajov poskytnutých Mestu v súvislosti s predmetom tejto zmluvy, za týmto účelom sa dopravca zaväzuje umožniť prístup písomne povereným zástupcom Mesta ku všetkým informáciám a dokladom týkajúcich sa predmetu zmluvy, umožniť nahliadanie do účtovných záznamov z dôvodu kontroly opodstatnenosti vykazovanej straty a inú súčinnosť potrebnú na splnenie predmetu tejto zmluvy.“

Podľa žalovaného z citovaného ustanovenia článku III bodu 13 vyplýva, že žalovaný nemá ani právo a ani povinnosť disponovať zmluvami dopravcu s tretími osobami, ale má právo povereným zamestnancom mesta (hlavným kontrolórom) kontrolovať správnosť vykazovaných údajov a právo

„nahliadať“ do účtovných záznamov, avšak len v súvislosti s predmetom zmluvy s MDS, a.s.. Spoločnosť MDS, a.s. má naproti tomu povinnosť umožniť mestu kontrolu, sprístupniť všetky informácie a umožniť nahliadanie do účtovných dokladov v súvislosti s touto zmluvou. Následne podľa článku III bod 3 zmluvy s MDS, a.s. „Mesto má právo kontrolovať výšku nákladových položiek dopravcu a má právo navrhnúť dopravcovi ich výšku.“

Žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 482/2013 a uviedol, že sa stotožňuje s názorom, že informačnú povinnosť má osoba, ktorá je pôvodcom informácie, resp. ktorej bola informácia priamo určená. Žalovaný však žalobcom vyžiadanými informáciami nedisponuje a ani nie je ich pôvodcom a dokonca nie sú mu ani priamo určené. Nemôže ich preto ani sprístupniť. Navyše, kontrola oprávnenosti nákladov dopravcu sa vykonáva v sídle dopravcu, kedy má zástupca mesta kontrolované dokumenty od spoločnosti MDS, a.s. len zapožičané za účelom výkonu kontroly. Tieto dokumenty teda mestu ani nepatria.

K reštriktívnemu výkladu informačnej povinnosti podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. sa pritom prikláňa aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí, sp. zn. 3SŽi/4/2014. Podľa žalovaného, však nie všetky informácie vyžadované žalobcom v žiadosti vychádzajú z rozhodovacej činnosti žalovaného, ale ide skôr o prevádzkové informácie, ktoré informačnej povinnosti nepodliehajú.

Žalovaný tiež poukázal na to, že kontrola postupu dopravcu je Mestom Považská Bystrica každoročne dôsledne vykonávaná v sídle dopravcu útvarom hlavného kontrolóra mesta v zmysle platných právnych predpisov. Práve pri takejto kontrole má žalovaný prístup a možnosť nahliadnuť do dokladov dopravcu, inak nim nemá dispozičný prístup. Takúto kontrolu však nemožno vykonávať na základe každej žiadosti o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z.. Potom by už navyše ani nešlo o informáciu, ktorú má povinná osoba k dispozícii. Pre úplnosť, doterajšie kontroly nepreukázali neopodstatnenosť uplatňovaných nákladov. Neexistuje pritom právny dôvod a nie je ani logicky mysliteľné, aby Mesto Považská Bystrica po každej žiadosti oprávnenej osoby podľa zákona č. 211/2000 Z. z. išlo vykonávať kontrolu v spoločnosti MDS, a.s., aby mohlo vyžiadané informácie, ktorými nedisponuje, žiadateľovi sprístupniť. Navyše, keď by malo ísť o informácie súkromného, resp. prevádzkového charakteru.

Ďalej žalovaný uviedol, že podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb (rozhodnutie sp. zn. 8SŽi/2/2010). Žalovaný je toho názoru, že právne závery krajského súdu nemôžu v tomto ohľade obstať.

Podľa žalovaného, v žiadosti sčasti ide aj o prevádzkové informácie, ktoré nepodliehajú informačnej povinnosti podľa zákona č. 211/2000 Z. z.. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi/5/2013. Na základe tohto rozhodnutia podľa žalovaného možno vyvodiť záver, že vyžiadané informácie prevádzkového charakteru by preto ani spoločnosť MDS, a.s. nemusela sprístupniť (napr. informácie o ekonomicky opodstatnených skutočnostiach navýšenia súm za umývanie autobusov resp. energií areálu a zmlúv spoločnosti MDS, a.s. s tretími subjektmi).

Krajský súd v odôvodnení svojich právnych záverov v podstate vychádza zrejme z ustanovenia § 2 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. v spojení s § 3 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd poukazuje aj na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z. z., týkajúce sa informácie odovzdanej osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá. Ide však o ustanovenia pojednávajúce o rôznej informačnej povinnosti. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto nedáva podľa žalovaného celkom jednoznačnú a presnú odpoveď na otázku, ktoré ustanovenie právneho predpisu malo byť rozhodnutím žalovaného porušené, a teda ako vec krajský súd právne posúdil.

Žalovaný tiež uviedol, že žalobca podal žalovanému ďalšiu žiadosť o sprístupnenie informácií z 19. mája 2014, v ktorej požiadal o sprístupnenie informácií súvisiacich s umývaním autobusov a s navýšením ceny za energie areálu, teda otázok, ktoré sa podľa žaloby týkajú aj predmetu tohto konania. Prvoinštančný správny orgán rozhodnutím č. Odd.OP/3937/2014/16442/A02-5 z 10. júna 2014 žalobcovi sprístupnil informácie, ktoré mal k dispozícii. Odvolací orgán na odvolanie žalobcu toto rozhodnutie svojím rozhodnutím č. Odd.OP/3937/2014/18226/A02-5 zo 7. júla 2014 potvrdil. Časť informácií preto bola žalobcovi vysvetlená a už sprístupnená aj v tomto konaní. O tejto skutočnosti žalovaný krajskému súdu predložili dôkazy. Krajský súd sa však v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s týmito tvrdeniami žalovaného a predloženými dôkazmi vôbec procesne nevysporiadal. V tejto časti je

preto podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie zrejme arbitrárne.

Žalovaný tiež zastáva právny názor, že mu nesvedčí pasívna vecná legitímácia. V zmysle ustanovenia § 90 Občianskeho súdneho poriadku, účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje. Podľa § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Následne podľa § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.

Ďalej žalovaný poukázal na § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. a § 19 Občianskeho súdneho poriadku a uviedol, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe žaloby zákon priznáva spôsobilosť byť účastníkom konania (procesnú subjektivitu) správneho orgánu, ktorý rozhodol v poslednom stupni, a to i za predpokladu, že by tento nemal hmotnoprávnu subjektivitu. Rovnako ako napr. zdravotníckemu zariadeniu v konaní o spôsobilosti na právne úkony. V danom prípade týmto orgánom bol práve Primátor Mesta Považská Bystrica. Preto by mal byť ako účastník na strane žalovaného označený správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, teda Primátor Mesta Považská Bystrica.

Hoci pasívna vecná legitímácia zrejme svedčí Primátorovi Mesta Považská Bystrica, podľa žalovaného, však jeho označenie ako konkrétnej fyzickej osoby, identifikovanej menom a priezviskom, nemá oporu v zákone. K tomuto záveru dospel podľa Krajského súdu v Trenčíne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní medzi tými istými účastníkmi konania sp. zn. 11 S/26/2013.

Na záver žalovaný uviedol, že zastáva názor, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. V danom prípade nejde o informácie o nakladaní s majetkom mesta a žalovaný s týmito informáciami ani nedisponoval.

Spoločnosť MDS, a.s. je súkromnou obchodnou spoločnosťou, ktorá hospodári iba so svojim majetkom, pričom nenakladá s majetkom mesta, a to ani na základe vlastníctva menšinového majetkového podielu Mestom Považská Bystrica v nej. Spoločnosť MDS, a.s. nemá preto povinnosť poskytovať informácie o svojom hospodárení, o svojej činnosti, ani o zmluvných vzťahoch s tretími subjektmi, pretože nehospodári s verejnými prostriedkami ani nenakladá s majetkom obce.

Mesto Považská Bystrica ako menšinový akcionár spoločnosti MDS, a.s. v zásade preto ani nemôže od nej takéto informácie vyžadovať. Podľa žalovaného, enormné množstvo podaných žiadostí žalobcu o sprístupňovanie širokého okruhu informácií naznačuje, že zo strany žalobcu už zrejme ide o informačný filtbustering.

Mesto Považská Bystrica je len minoritným akcionárom spoločnosti MDS, a.s., ktoré nemá neobmedzený prístup k jej obchodným dokumentom. Svoje akcionárske práva totiž môže vykonávať len na valnom zhromaždení spoločnosti, kde sa žalobcom vyžiadaných informácií nemožno dovoliavať a kontrolu správnosti poskytnutých údajov môže vykonávať len ad hoc podľa zmluvy a príslušného zákona č. 369/1990Zb. o obecnom zriadení.

Z platnej právnej úpravy ani zmluvy s MDS, a.s. podľa žalovaného nevyplýva povinnosť žalovaného disponovať dokladmi, ktoré požaduje žalobca sprístupniť. Žalovaný nemá ani právo a ani povinnosť disponovať zmluvami dopravcu s tretími osobami, ale má právo povereným zamestnancom Mesta Považská Bystrica (hlavným kontrolórom) kontrolovať správnosť vykazovaných údajov a nahliadať do účtovných záznamov, avšak len v súvislosti s predmetom zmluvy s MDS, a.s.. Tieto kontroly pritom Mesto Považská Bystrica v zmysle platných právnych predpisov aj dôsledne vykonáva.

Iba pri kontrole má Mesto Považská Bystrica prístup a možnosť nahliadnuť do dokladov dopravcu spoločnosti MDS, a.s., inak k nim nemá dispozičný prístup. Krajský súd tak napadnutým rozhodnutím núti žalovaného sprístupniť informácie, ktoré ani nemá k dispozícii, a ktoré majú aj prevádzkovú povahu. Žalovaný má preto za to, že rozhodnutie a postup žalovaného bol v súlade so zákonom.

IV.

Vyjadrenia k odvolaniam

K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril, rovnako žalobca sa nevyjadril k odvolaniu žalovaného.

V.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní a v žalovanom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti náhrady trov konania je dôvodné a odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania na krajskom súde bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 25. apríla 2014, č. Odd.OP/2259/2014/10711/AO2-5, ktorým primátor Mesta Považská Bystrica ako príslušný orgán podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z., rozhodujúc o odvolaní žalobcu podanom proti rozhodnutiu Mestského úradu v Považskej Bystrici z 26. marca 2014, č. Odd.OP/2259/2014/8587/AO2-5, rozhodnutie potvrdil.

Odvolací súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že žalobca sa žiadosťou o sprístupnenie informácií, ktorá bola doručená 5. marca 2014 Mestu Považská Bystrica, domáhal v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. sprístupnenia nasledovných informácií:

1. materiálu (dokumentu) s názvom Komentár k rozpočtu vypracovaného spoločnosťou MDS, a.s. obsahujúceho informácie o porovnaní nákladových položiek kalkulačného vzorca v medzročnom porovnaní rozpočtov rokov 2013 a 2014, ktorý bol zaslaný Mestu Považská Bystrica.
2. informácie o výške tržieb z dopravy MHD Považská Bystrica podľa jednotlivých mesiacov od 01.01.2011 do 31.10.2013.
3. informácie o vývoji počtu prepravených osôb podľa jednotlivých mesiacov od 01.01.2011 do 31.10.2013.

4. informácie o prehľade príjmov pre spoločnosť MDS, a.s. za poskytnutie reklamných služieb v medziročnom porovnaní rokov 2011 až 2013 so špecifikáciou druhu poskytnutej reklamnej činnosti, ktorú realizovala spoločnosť MDS, a.s..

5. o zaslanie informácie na základe akých ekonomicky opodstatnených skutočností došlo k navýšeniu sumy za prenájom areálu medzi spoločnosťami Mestská dopravná spoločnosť, a.s. a Žilinská regionálna železnica, a.s. a v časti Prevádzková réžia kalkulačného vzorca pre výpočet náhrady predpokladanej straty zo sumy 35 000 eur v roku 2013 na sumu 38 000 eur na rok 2014; zmluvy o nájme medzi spoločnosťou Mestská dopravná spoločnosť, a.s. a Žilinská regionálna železnica, a.s. uzatvorenej na dobu neurčitú vrátane všetkých dodatkov zmluvy.

6. o zaslanie informácie na základe akých ekonomicky opodstatnených skutočností došlo v roku 2014 medziročne k navýšeniu sumy za energie areálu zo sumy 6 000 eur na sumu 8 000 eur v časti Prevádzková réžia medzi spoločnosťou Mestská dopravná spoločnosť a.s. a dodávateľom energií, pričom žiadame o zaslanie zmluvy vrátane všetkých jej dodatkov,

7. o zaslanie informácie na základe akých ekonomicky opodstatnených skutočností došlo v roku 2014 medziročne k navýšeniu sumy za umývanie autobusov zo sumy 30 000 eur na sumu 44 000 eur v časti Ostatné priame náklady - Iné podľa Protokolu o výsledku kontroly opodstatnenosti jednotlivých položiek návrhu predpokladaných kalkulovaných ekonomicky oprávnených nákladov pri zabezpečovaní mestskej hromadnej dopravy („kalkulačného vzorca“) na rok 2014 zo dňa 09.01.2014; zmluvy s dodávateľom zabezpečujúcim činnosti - umývania autobusov vrátane všetkých dodatkov, ak činnosť umývania autobusov patriacich spoločnosti MDS, a.s. vykonáva dodávateľská spoločnosť; informácie, či ak umývanie autobusov vykonáva dodávateľská spoločnosť, ktorá spoločnosť prevádzkuje a zabezpečuje pre spoločnosť MDS, a.s. umývanie autobusov.

8. zaslanie Zmluvy o poskytovaní služieb č. 1/2008/209 medzi MDS, a.s. a dodávateľom služby, vrátane všetkých dodatkov a špecifikáciou o aké činnosti v predmete zmluvy sa jedná.

Listom z 10. marca 2014 Mestský úrad Považská Bystrica žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií postúpil podľa § 15 ods. 1 zákona č. 211/000 Z. z. MDS, a.s., z dôvodu, že informácie v bodoch 4 až 8 Mestský úrad Mesta Považská Bystrica nemá k dispozícii.

Ďalej odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že MDS, a.s. listom z 10. marca 2014, oznámila Mestu Považská Bystrica, že v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z. dáva podnet na vydanie rozhodnutia, keďže MDS, a.s. žiadosti o sprístupnenie informácií v bodoch 4 až 8 nevyhovela.

Mestský úrad v Považskej Bystrici z 26. marca 2014, č. Odd.OP/2259/2014/ 8587/AO2-5 vydal rozhodnutie, ktorým v plnom rozsahu žalobcovi sprístupnil požadované informácie v bodoch 1 až 3. K bodom 4 až 8 Mestský úrad v Považskej Bystrici uviedol, že tieto informácie sa nachádzajú v sídle MDS, a.s., nemá ich preto k dispozícii a ani nemá povinnosť týmito informáciami disponovať. Žiadosť o sprístupnenie informácií bola postúpená MDS, a.s., ktorá dala podnet na vydanie rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu Mestského úradu v Považskej Bystrici z 26. marca 2014, č. Odd.OP/2259/2014/8587/AO2-5 podal žalobca v správnom konaní odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že rozhodnutie napadnuté odvolaním potvrdil.

Na úvod odvolací súd uvádza, že z ustanovenie článku 26 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky možno vyvodit' ústavné právo každého slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie.

Vyhľadávanie informácií je vlastne zisťovaním, či v oblasti záujmu toho, kto informácie vyhľadáva, informácie vôbec existujú, aké a kde sa nachádzajú. Nejde teda ešte o samotné informácie, ale o informáciu o informácií. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rozširovaním informácií je akýkoľvek spôsob odovzdania prijatej informácie ďalšiemu subjektu, resp. ďalším subjektom.

Ústavné právo vyhľadávať, prijímať a rozširovať informácie nie je *ratione personae* obmedzené, lebo patrí každému, teda akejkoľvek fyzickej alebo právnickej osobe.

Z ustanovenia článku 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky ďalej vyplýva ústavná povinnosť poskytovať informácie každému. Táto povinnosť je *ratione personae* obmedzená, lebo nezaväzuje každého, ale iba orgány verejnej moci v súvislosti s ich činnosťou. Iné subjekty (ktoré netvoria súčasť orgánov verejnej moci) ústavne zakotvenú povinnosť poskytovať informácie každému nemajú. To

samozrejme neznamená, že by im, resp. niektorým z nich nemohla byť takáto povinnosť uložená, napr. zákonom alebo na základe zákona.

Za orgány verejnej moci treba považovať jednak orgány štátnej moci a jednak orgány verejnej správy. Orgánmi štátnej moci sú Národná rada Slovenskej republiky (ako orgán zákonodarnej moci), prezident Slovenskej republiky a vláda Slovenskej republiky (ako orgány výkonnej moci), Ústavný súd Slovenskej republiky, všeobecné súdy a Súdna rada Slovenskej republiky (ako orgány súdnej moci).

Orgánmi verejnej správy sú jednak orgány všeobecnej a špecializovanej štátnej správy (ústredné, resp. s celoštátnou pôsobnosťou a regionálne), ďalej vyššie územné celky a obce ako orgány územnej a obecnej samosprávy a napokon aj iné subjekty, ktoré vykonávajú niektoré právomoci verejnej správy.

Z hľadiska skúmanej problematiky je pre orgány verejnej moci príznačné najmä to, že náplňou ich činnosti je realizácia práv a povinností verejnej moci. Ďalej je dôležité, že pri tejto činnosti hospodária s verejnými financiami alebo nakladajú s majetkom štátu, alebo majetkom obcí. Napokon je príznačné, že orgány verejnej moci sú spravidla kreované zákonmi, resp. na základe zákonov, ktoré patria do oblasti verejného práva. Skôr len výnimočne sú tieto orgány kreované podľa súkromného práva.

V ústave vymedzená povinnosť orgánov verejnej moci poskytovať informácie o svojej činnosti je premietnutá do ustanovenia § 2 zákona č. 211/2000 Z. z., keďže v tomto ustanovení sa definujú povinné osoby, teda osoby povinné sprístupňovať informácie. V § 2 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. uvedené štátne orgány, obce a právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, treba považovať za orgány verejnej moci. V § 2 ods. 2 zákona o slobode informácií uvedené právnické osoby zriadené zákonom môžu byť tiež orgánmi verejnej moci, pokiaľ majú právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb. V rovnakom ustanovení uvedené právnické osoby zriadené štátnym orgánom alebo obcou podľa osobitného zákona spravidla orgánmi verejnej moci nie sú. Ide totiž o rozpočtové a príspevkové organizácie. Napokon v § 2 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. právnické osoby založené povinnými osobami podľa ods. 1 a ods. 2 taktiež spravidla nie sú orgánmi verejnej moci.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že hoci ústavnú povinnosť poskytovať informácie o svojej činnosti majú v zmysle článku 26 ods. 5 ústavy iba orgány verejnej moci, zákonom o slobode informácií bol okruh povinných subjektov rozšírený aj o také subjekty, ktoré za orgány verejnej moci považovať nemožno.

Ďalej treba konštatovať, že všetky povinné osoby vyplývajúce z ustanovenia § 2 ods. 1 až ods. 3 č. 211/2000 Z. z. majú v zásade *ratione materiae* plnú informačnú povinnosť v rozsahu svojej činnosti. Jedinou výnimkou sú právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., pretože rozsah informačnej povinnosti týchto subjektov je *ratione materiae* vymedzený tak, že sa týka iba ich rozhodovacej činnosti, nie teda celej činnosti.

V konaní nebolo sporným, že žalovaný je akcionárom (menšinovým) MDS, a.s. a jej aj zakladateľom tejto obchodnej spoločnosti a vlastní majetkové práva MDS, a.s., ktorými sú práva akcionára. Rovnako odvolací súd zistil, že žalovaný mal a má zastúpenie v predstavenstve a dozornej rade MDS, a.s..

V tejto súvislosti nemožno podľa odvolacieho súdu opomenúť ani to, že cieľom zákona o slobodnom prístupe k informáciám je poskytovať informácie z činnosti verejnej správy a tým napomáhať princípu dobrej verejnej správy ako aj skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá správneho konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä článok 2 Ústavy Slovenskej republiky) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskej únie, resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy dobrej správy (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

Odporúčanie CM/Rec (2007) Výboru ministrov členských štátov Rady Európy z 20. júna 2007 o dobrej verejnej správe vypočítava základné princípy, ktorými by sa mal riadiť každý orgán verejnej správy vo vzťahu k súkromným osobám. Právo na dobrú verejnú správu potom vyjadruje právo súkromnej osoby,

aby mu štát garantoval, že verejná správa bude fungovať na princípoch verejnej správy. Toto právo síce nepatrí medzi tradične uznávané základné ľudské práva, ale neustálym rozvíjaním myšlienky o práve na dobrú správu Rada Európy významným spôsobom prispieva k jeho vzniku. Ide o kombináciu viacerých uznaných práv vo vzťahu k verejnej správe, ktoré spolu tvoria jedno právo.

Právo na dobrú verejnú správu zahŕňa v sebe aj princíp transparentnosti, ktorý sa spája kontrolu činnosti verejnej správy s právom osôb vedieť všetko podstatné o výkone verejnej správy. Má teda aj ďalšiu dimenziu, a to právo na informácie, ktoré patrí medzi základné politické práva (článok 17 Listiny základných práv a slobôd a Slovenskej republiky). Ústavnoprávna úprava na Slovensku ukladá orgánom verejnej moci povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti. Podmienky a spôsob vykonávania tejto povinnosti ustanovuje zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že koncept dobrej správy obsahuje jednak pravidlá zakotvené v právnych normách hmotnoprávnej a procesnej povahy ale aj ďalšie požiadavky, ktoré síce nezaväzujú správne orgány k dobrému správaniu silou právne záväzných a vynútiteľných noriem, ale pôsobia ako štandard verejnej morálky a všeobecnej slušnosti na úrovni súčasného civilizáčného vývoja.

Odvolací súd neakceptoval ani námietku, že sa jedná výlučne o prevádzkové informácie, ktoré aplikácií zákona č. 211/2000 Z. z. nepodliehajú. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že prevádzkové informácie nemajú priamo súvislosť s výkonom štátnej správy povinnej osoby na zverenom úseku štátnej správy a nepodliehajú právnemu režimu zákona o slobodnom prístupe k informáciám (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2014, sp. zn. 3SŽi/5/2013). O prevádzkovú informáciu ide v tom prípade, ak informácia má prevádzkovo pracovný charakter a týka sa vnútornej činnosti organizácie, bez priameho dopadu vo vzťahu k verejnosti. Úlohou správneho orgánu preto bude v tomto svetle posúdiť samostatne každú jednu žalobcom požadovanú informáciu.

Pokiaľ žalovaný namieta pasívnu legitimitáciu v konaní, odvolací súd poukazuje v plnom rozsahu na zdôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, preto je žalovaný povinnou osobou, tak ako konštatoval krajský súd. Pokiaľ by odvolací súd akceptoval obranu žalovaného, tak žiadané informácie nebol povinný poskytnúť ani žalovaný, a vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 211/2000 Z. z. (§ 3 ods. 2 vo väzbe na § 2 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z.) ani MDS, a.s., čo by v konečnom dôsledku viedlo k absolútnemu nesprístupneniu informácie týkajúcej sa spôsobu nakladania s majetkom žalovaného, čím by bol popretý princíp dobrej verejnej správy a právo verejnosti na poskytnutie prístupu k orgánom verejnej správy.

Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovaného nespochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd s poukazom na § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku na dôvody rozhodnutia krajského súdu v plnom rozsahu odkazuje a s nimi sa stotožňuje.

Odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, výroku o trovách konania, podal žalobca a prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a tvrdil, že krajský súd pochybil, keď mu nepriznal trovy právneho zastúpenia s príslušnou daňou z pridanej hodnoty.

Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd preukázané, že právna zástupkyňa žalobcu si v podanej žalobe uplatnila trovy právneho zastúpenia s 20 % daň z pridanej hodnoty a predložila spolu s plnou mocou fotokópiu osvedčenia o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla a osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty, z ktorých odvolací súd zistil, že právna zástupkyňa žalobcu je platiteľom dane od 1. septembra 2004 (Osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty vydané Daňovým úradom Trenčín 25.10.2013).

Registračná povinnosť pre daň z pridanej hodnoty je upravená v § 4 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. zdaniteľná osoba, ktorá má sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň v tuzemsku, a ak nemá takéto miesto, ale má bydlisko v tuzemsku alebo sa v tuzemsku obvykle zdržiava, a ktorá dosiahla za najviac 12 predchádzajúcich po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov obrat 49 790 eur, je povinná podať daňovému úradu žiadosť o registráciu pre daň. Zdaniteľná osoba je povinná podať žiadosť o registráciu pre daň do 20. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom dosiahla obrat podľa prvej vety.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z. ak právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá podala žiadosť o registráciu pre daň podľa odseku 1 alebo odseku 2, je zdaniteľnou osobou podľa § 3, daňový úrad ju zaregistruje, vydá jej osvedčenie o registrácii pre daň a prideli jej identifikačné číslo pre daň. Daňový

úrad vykoná registráciu najneskôr do 21 dní odo dňa doručenia žiadosti o registráciu pre daň a najneskôr do 60 dní odo dňa doručenia žiadosti o registráciu pre daň, ak je zdaniteľná osoba povinná zložiť zábezpeku na daň podľa § 4c ods. 1. Dňom uvedeným v osvedčení o registrácii pre daň sa zdaniteľná osoba stáva platiteľom dane.

Registrácia pre daň z pridanej hodnoty bola vydaná pre zdaniteľnú osobu JUDr. Mária Bustinová - JURA REAL, Štvrť SNP 128/14, 914 51 Trenčianske Teplice.

Zákon o dani z pridanej hodnoty upravuje registráciu pre daň z pridanej hodnoty vo vzťahu k fyzickej alebo právnickej osobe. Podmienky registračnej povinnosti sú komplexne upravené v § 4 zákona č. 222/2004 Z. z. Z právnej úpravy je zrejmé, že registrácia môže byť vykonávaná vo vzťahu ku konkrétnej právnickej osobe alebo konkrétnej fyzickej osobe. Z právnej úpravy nevyplýva oprávnenie vykonať registračnú povinnosť pre daň z pridanej hodnoty vo vzťahu k rôznym podnikateľským aktivitám fyzickej osoby. Pokiaľ fyzická osoba bola registrovaná pre daň z pridanej hodnoty, musela spĺňať zákonné podmienky registrácie, bolo jej vydané konkrétne registračné číslo, bez ohľadu na to, aké služby, plnenia sú predmetom dane z pridanej hodnoty, či sa jedná o služby, plnenia v súvislosti s výkonom živnostenských oprávnení, licenčných činností, z prenájmu nehnuteľností, resp. iné. V konaní nebolo sporným, že JUDr. Mária Bustinová je advokátkou, zapísanou v Slovenskej advokátskej komore a pred podaním žaloby bola registrovaná ako fyzická osoba pre daň z pridanej hodnoty.

Právna zástupkyňa žalobcu mala nárok na odmenu za právne služby za jednotlivé úkony právnej služby spolu s príslušnou daňou z pridanej hodnoty. Právna zástupkyňa žalobcu bola pred podaním žaloby ako aj v priebehu súdneho konania advokátkou a súčasne aj platcom dane z pridanej hodnoty. Tieto skutočnosti preukázala krajskému súdu spolu s podaním žaloby, preto názor krajského súdu, ktorý konštatoval, že nevzniká právnej zástupkyňi žalobcu právo na trovy právneho zastúpenia zvýšené o 20% dane z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) z dôvodu, že nedoložila, že ako advokátka samostatne vykonávajúca advokáciu je platcom dane z pridanej hodnoty, odvolací súd vyhodnotil ako nesprávny. Odvolací súd akceptoval odvolacie námietky žalobcu.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobou napadnuté rozhodnutie krajský súd zrušil, tak ako požadoval žalobca, mal v konaní úspech, patrilo mu podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku právo na plnú náhradu trov konania pred krajským súdom.

Trovy konania pred krajským súdom predstavujú iné trovy konania vo výške 70 eur za zaplatený súdny poplatok za podanú žalobu a trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby roku 2014 prevzatie a príprava právneho zastúpenia (134 eur) a písomné podanie na súd - žaloba (134 eur), k tomu zodpovedajúci režijný paušál 2 krát 8,04 eur (spolu 16,08 eur) a to všetko zvýšené o 20 % dane z pridanej hodnoty, celkovo trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur, čo zodpovedá aj sume vyčíslennej právnu zástupkyňou žalobcu.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 09. septembra 2015, č. k. 13S 139/2014-55 vo výroku, ktorým krajský súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 284,08 eur a iné trovy konania (súdny poplatok) vo výške 70 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám jeho advokátky tak, že žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur a iných trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70,00 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, na účet právnej zástupkyne žalobcu.

VI.

Trovy odvolacieho konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobca mal v odvolacom konaní úspech, trovy konania si v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Žalovaný v konaní úspech nemal, nevzniklo mu právo na náhradu trov konania, naviac keď správne orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.